

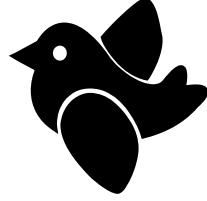
ستری ژوند

ناول

Ketabton.com

لیکوال: جمال معصوم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سريزه

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته!

پدي هيله يم چي روغ او جوړ به يي، درنو او ډير د قدر وړ لوستونكو يو خل بيا ماته الله ج دا وس او توان راکړ ترڅو يو خل بيا د قلم او ذهن په استعمال سره يو بل ناول د ناول مينوالو ته وليکم. که څه هم زه بنيابي په اصولو برابر ليکوال نه يم خو بيا هم ما هڅه کړي ترڅو د خپل ذهن زيږنده او ستاسو لپاره يو ناول وليکم. دا ناول هم په يوې بني موضوع راڅرخي او د لوستلو په وخت کي تاسي دقيق اوسې ددي لپاره چي بڼه مطلب تري ترلاسه کړئ. دا ناول مي ډير وخت وروسته وليکه اما ددي ناول ليکلو موضوع او مفکوره مي له مخکي په ذهن کي وه خو ولي وخت او مصروفيتونو اجازه نه راکوله ترڅو په هماغه وخت کي يي وليکم نو ورځو ستاسي د انتظار شيبې رالڼدوم او په ناول پيل کوو.

وسلام!

ستاسي ورور جمال معصوم

۱۴۰۲ / ۹ / ۱۱

ڊالئ

دا ناول دي زما گران او خوش اخلاقه
ملگري اسرار خاموش ته دي ڊالئ وي!
تل دي خوبن او خوشحاله يي!

د ناول پیل

له شپږئ می سر راوویست د غار له سوریو نه د سحر تته رڼا بنکاریده . شمع دانئ ته می وکتل هغی کی هم شمع نه وه پاتی، ټوله ویلی شوی وه ډاډه شوم چی سحر شوی دی ستومانی می وویسته له شپږئ می دوره وویسته ومی ټوخل او بیرته می په خپل خای سمه هواره کړه د اوبو نه می کوزه پکه کړه بهر ووتلم د سحر تته رڼا وه مخ ته می د اوبو لپه واچوله او اودس می وکړ اوبه ډیری سږی وی سلگی یی رانه وویستی ولاړ شوم اسمان ته می وکتل خړو گردونو پناه کړی وو پوی شوم چی بیگاه بیا ډیر باران وریدلی وو . خپلی جونگری ته ننوتلم په جای نماز ودریدم په اخیری رکعات می سلام واپروو دعا می وکړه جونگریه کی تیاره وه شمع می بله کړه . له تاخچی می قرآن قریم راواخیسته یاسین می تلاوت کړ بیرته می پر خپل خای کی کیننود . په نغری کی می اور بل کړ توره چای جوشه می پری کیننوده لوگی می سترگی ترخی کړی . جونگریه توده شوه په رښتیا چی نن ډیر ساړه وو . شیبه وروسته می چای خآن ته تیار کړ . بیگانی د هوسی بنکار کړی غوښه می هم توده کړه او په خوند می ناشته وخورله .

لوبني می ټول کړل ، ویبته می غور او په ماته بنیښه کی ږمنخ کړل . د ستکشی می پر لاسو کړی د بوتانو مزی می کش کړل د خوراکی توکو بکسه می شاته وټرله د بنکار سامان می هم راواخیسته . د جونگری پرده می کش کړه . بهر راووتلم د جونگری خولی ته می لویه تیږه وراډامه کړه ، تر څو نور حیوانات وردننه نشی . پاس می وکتل د نخترو په ونو هم لږه لږه واوره بریبیده . بنی لوري ته می وکتل د سپین غر لویه دره لا هماغسی به درز کی لاندی سیند ته روانه وه . د غره د لمنی لاندی سیده یوه لاره وه چی ځنگله ته تیږه شوی وه پری روان شوم . ما قدم وهه او ددغه بنکلی منظری ننداره می کوله . کله می

چی د سپین غر لوری څوکی ته وکتل نو روح می لا تازه شو . ځکه چی د لمر ژیری وړانگی پری لگیدلي سترگی یی راته وبریښولی. نن می روح تازه او خوشحاله وو . د نخترو له ونو د یو یو مرغه نغمه زما تر غوږه رارسیدله.

کله چی د غره له لمنی رابنکته شوم نو مخی ته می مست سیند ولیده چی په خپل غرور او شور سره روان وو . بنکلی بتکی به پکی لمبو کوله یو نیم باز به هم په کوچنیو ماهیانو حملی کولی او پنجو کی به یی اوچتول . د سیند په غاړه وری او لوی ډبری وی خو منخ یی ډیر ژور وو نو د همدی له امله پری یو بنایسته پل جوړ شوی وو . د پل هخوا شین چمن او د ځنگل لاره وه . د پل پر منخ ودریدم او د ختیخ خوا د لوی سپین غر ننداره می کوله زړه می پدی یوازیتوب کی ډیر خوشحاله وو . ومی خندل او داسی می حسوله لکه دا ټول بنکلی طبیعت چی له ماسره غږیزي او هر یو راته د خپل بنایست او بنکلا خبری کوی او زه داسی یم لکه دا می چی لومړی ځل وی دا ځای گورم.

په پل واوختلم او د ځنگله په لور روان شوم په شین چمن روان وم دواړو خواوو ته می قسم قسم ونی راتلي او د ډول ډول مرغانو اوازونه می اوریدل. د نیم ساعت مزل وروسته ځنگل ته ورسیدم لاسی ساعت ته می وکتل نهه نیمی بجی وی.

په ځنگله کی د ډول ډول میوو ونی هم وی لکه انگور، کپلی، کجهوری او داسی نوری چی تر څنگ یی ډول ډول مرغان هم پکی وو چی ځینی یی وحشی هم وو. د لوري احساس می وکړ د کپلو د ونی تر څنگ ودریدم خو د کپلو نه پکی بیزوگانی ډیری وی. یوه تیره می پورته کړه چی گوزار می پری وکړ نو بیا نو بیزوگانو ته خدای ورکړه زه یی په کیلو وویستم کیلی می ټولی کړی له هغه ځایه لارم یوی لوی ونی ته می ډډه ووهله کیلی می وخورلی د اوبو غږپ می پسې وکړ .

ولاړ شوم پاس می وکتل د ونو گنوالی له امله اسمان پناه وو . روان شوم په لینده کی می تیره کیښوده شاوخوا می وکتل د ونو تر شاه ډیر حیوانات بنکاریدل ځینی واړه او ځینی غټ وو . مخامخ می وکتل یو کمچه مار سپینه سویکه تر

خپی نیولی وه او چغی یی وهلی لینده می پری په نبنه کړه د مار سر زورند شو سویکی منده کړه نژدی ورغلم مار په سر لگیدلی وو. زه مخ پر وړاندی روان وم سویکو او داسی نور حیوانات خپلو کی سره چغیدل. پاس می د خرما ونی ته وکتل بنایسته د طوطیانو جوړه پکی ناسته وه. زما طوطیان ډیر خوبنیدل او تل می دا کوښښ کوو چی طوطیان ونیسم او خپله ژبه ورزده کړم او خان سره یی ملگری کړم. خو تر ننه یی زه په نیولو نه ووم بریالی شوی. خونن می قصد کړی وو.

د طوطیانو نیولو لپاره می جال او یو څه خواړه هم راوړی وو. د طوطیانو بڼه خای می په نبنه کړ، هلته می جال هوار کړ او دانه می پری واچوله د ونی ډډ ته پت شوم. یو څو دقیقی وروسته دوه طوطیان راغلل او د جال لپاسه کیناستل او د دانو په خوړلو یی پیل وکړ. کله چی بڼه مینخ ته ورغلل نو د جال تار می ورو ورو راکش کړ. یو طوطی تری پر وهل او یو طوطی پکی ونبنته. ورمنده می کړه کلک می ونیوه خپی می تری د جال نه خلاسی کړی. ډیر ورته خوشحاله شوم بنایسته طوطی وو ټول شین وو خو پر سر یی سره پته وه او لکی کی یی یو څو بڼکی توری وې. طوطی تیری چغی وهلی له خان سره می وویل " ډیر مست یی گرانه " په وړه قیچی می تری لږی لږی وزری قیچی کړی جال می راټول کړ او طوطی می له خانه سره واخیسته. روان شوم وخت ته می وکتل ناوخته وو لږ انګور می راوشکول. ما او طوطی په گډه وخوړل. د ماسپښین د لمونځ وخت وو، د اوبو چینی ته ورغلم د چینی په ترمو اوبو می اودس وکړ طوطی می له خپی وتړه په شین چمن می لمونځ وکړ.

یوه بجه شوه. خوب راتله خوله می وازه وازه کیدله خیز می ووهه په شین چمن کی می یو منځ ونیوه طوطی پری حملی وکړی طوطی می خلاص کړ د کار سامان می پر شاه وتړه لمن می څنډ وهله او روان شوم د خوب لپاره می په ونه کی خای پیدا کړ. پدی ونه کی ما د خان لپاره د خوب خای له لختو جوړ کړی وو او هره ورځ به پکی ویده کیدم. له نورو وحشی حیواناتو څخه پاکه وه. ونی ته وختلم د خوراکی سامان بکسه می په بناخ کی زورنده کړه طوطی می له خپی وتړه لاندی ځکه نه ملاستیدم چی نور د خطرناکو حیواناتو ویره هم وه

ڊير وخت آرام مي وڪريو وخت مي طوطي پر پوزه تونگي وهلي سترگي مي خلاسي ڪري . يو غٽ ڇاڻڪي مي پر مخ راولوئيدہ اسمان ته مي وڪتل توره وريخ پري خوره وه . ساعت ته مي وڪتل دتلو وخت مي وو . باران هم شروع شو ناوخته راته بريبنيدہ . طوطي مي له خانه سره واخيسته د خپل بٺڪار ڇاي ته لارم چيرته چي لوي حيواناتو ژوند ڪوو . د وني تر شاه ودريدم يوه هوسي مي په نبنه ڪره بسم الله مي وويله . غشي مي ورخوشي ڪر هوسي ولويدہ الله اڪبر مي وويل ، ورمندہ مي ڪره چاره مي پري تيره ڪره هوسي مي له هر سه پاڪه ڪره خوبنه مي وږه وږه ڪره . زه په دي ڪار ڪي له ڊيرو ڪلنو راهيسي بلد وم چل مي ياد وو . خوبنه مي له خانه سره بڪسه ڪي واچوله ناوخته وو باران هم اوريدہ د ڇنگل نه راوتلم تر ڇو چي د ڇنگل نه راوتلم نو د ڪاليو نه مي اوبه ڇڏيلي .

د سيند نه واوختلم شيبه وروسته جونگري ته ورسيدم د جونگري له خولي مي تيره ڪش ڪره ڊير يخ مي شوي وو . لاسونه مي ڪنگل وو داسي تياره وه لڪه ماڻنام ، جونگري ته ننوتلم توره تياره وه پرده مي ڪش ڪره لڙه رڻا شوه طوطي مي يو ڇنگ ته وتره . د بٺڪار سامان او خوبنه مي په خپل ڇاي ڪي ڪيبنودل . مخ لاسونه مي ومينڇل ڪالي مي بدل ڪرل يوه شمعہ مي ولگوله . پرده مي ڪش ڪره لڙه شيبه ڪي مي ڇان تود ڪر بيا مي د مازيگر لمونڇ وڪر . وروسته له جونگري ڇخه ووتلم له خانه سره مي يو گوٽڪ تار واخيسته بهر باران په ودريدو وو لويدڻ لور ته د شين اسمان رڻا خوره وه لگيا شوم لڻتي مي راپيدا ڪري او بڻه شيبه وروسته مي يوه گلالي پنجره د طوطي لپاره جوڙه ڪره . طوطي مي پڪي واچوو يوه شيبه همدسي پر ڇمڪه ناست وم يخ باد لگيده بٺڪلي يخه وڙمه وه ساره ڊير وو خو ڙمي هم نور په تيريدو وو مخامخ مي شين آسمان ته ڪتل سوچ ڪي ڊوب وم . شيبه وروسته تياره خوره شوه . ناوخته وو د ماڻنام لمونڇ مي وڪر نوري شمعي مي هم ولگولي رڻا ڊيره شوه د بٺڪار خوبنه مي راواخيسته له مينڇلو وروسته مي وږه وږه ڪره ، نغري ڪي مي اور بل ڪر ديگ ڪي مي واچوله او د اڙتيا وڙ مواد مي پڪي واچول . سه وخت وروسته مي د پڻي شوي خوبني بوي حس ڪر اور مي بند ڪر پسي . د ماسخوتن

لمونځ وروسته مي ډوډي وخورله ، لوبښي مي ټول کړل . طوطي مي هم مور
 کړ خوب ځای مي تيار کړ تر ډيره په خپله بستره کي ويځ ناست وم . طوطي مي
 په لاس کي مخي ته نيولي وو . ما او طوطي شمعي ته کتل بيا شبيه وروسته
 مي طوطي ته وکتل سترگي يي پټي پټي کيدلي زه مسکي شوم ومي ويل " طوطي
 گله دومره ژر خوب در؟ " ، شمع مي پو کړه . طوطي مي پنجره کي واچوو او
 زه هم ويده شوم . ژوند همداسي تيريده او د يوازي توب احساس مي ورو په ورو
 کميده د طوطي سره به مي ډير ساعت تير وو . او خبري به مي ورسره کولي د
 خوراک به مي ډير پام ساته له ځان سره به مي ځنگله ته هم بوتله . په کم وخت
 کي راسره ډير بلد شد . اول مي په شپيلي بيا مي په خبرو راوسته کله چي طوطي
 خبري زده کړي نو د خوشحالي او ساعتيري يوه وسيله مي وگرځيدله . ما به
 له ځانه سره ويل " کاش چي زه هم طوطي وي دا حيوانات څومره رحمدله او
 زړه سوانده دي " ما به طوطي ډير نازوو مينه به مي ورکوله خو طوطي باندي
 هم زه ډير گران وم . زه به يي چي کله يواځي وليدم نو زړه به يي راباندي
 خوړيده .

ماسره به کيناست توکي او تمثيلونه به يي راته کول تر څو ما خوشحاله کړي
 . ډير شوخ هم وو زه به يي فکر کولو او پریشاني ته نه پريښودم، تر نيمو
 شپو به سره ناست وو کله به مو چي جونگره کي اور بل کړ نو زه او طوطي
 به ورته ناست وو او طوطي به ماته د خپلي کورني خوږي او ترڅي خاطرې
 ويلي . دي طوطي صرف دومره ارمان درلوده چي وزري يي بيرته غټي شي .
 کله به چي طوطي د خپلي کورني په اړه خبري پيل کړي زه به ورته خجالت
 شوم . او په زورند سر به مي طوطي ته وويل " ما وبښه ماله تا سره ډير ظلم
 وکړ ته مي له خپلي کورني څخه راجلا کړي او د ځان په څير مي يوازي کړي
 ما په تا ظلم وکړ " طوطي به په ځواب کي داسي ويل " ته ولي بښنه غواړي
 هر څه چي وو هغه تير شو او اوس زه له تاسره ډير خوشحاله يم چي ستا
 غوندي مهربانه شخص ته په لاس ورغلي يم او تاته مي خوبښي درکړه په
 رښتيا چي ته سل په سلو کي له نورو انسانانو څخه ډير مختلف يي ځکه که
 نورو انسانانو ته په لاس ورغلي وم نو تر ننه به مشکله وه که زه ژوندي

پاتي وم، اوس که می خپله کورنئ هم پیدا کړم نو تا به یواځی پرینږدم خو افسوس چی زما کورنئ نه بلکي ټول طوطیان د انسانانو نه کرکه لری خو کاش چی په دی پوه وو چی انسانانو کی هم داسی کسان شته چی د هر چا حق پیژني " ما چی د طوطی دا خبری واوریدی نو ډیر زیات حیران او خوشحاله شوم مننه می تری وکړه.

یوه شپه چی غوښتل مو د جونگری نه بهر اور بل کړو او مجلس وکړو ځکه چی هوا یو سه ماته شوی وه . تور اسمان وو د غمیو په څیر پکی ستوری ځلیدل او تور اسمان کی نری سپوږمی زورنده ښکاریده نری شمال لگیده . ما له جونگری څخه د لرگیو ډرې راواخیستی طوطی لگیا وو په مښوکه کی یی وری لختی راتولولی هر څه مو برابر کړل اور مو بل کړ طوطی اسمان ته وکتل او ویویل " دا آسمان د شپې څومره ښایسته ښکاری " ما ویویل " له مور څخه خو دا ستوری هم ښه دی " طوطی ویویل " ولی " دی سره زما سترگی له اوبنکو ډکي شوی طوطی ویویل " څه خبره ده کاش چی ما دا خبره ما نه وی کړی چی ستا سترگی می نمجنی کړی " ددی خبری سره طوطی یو څه په فکر کی ډوب شو تر اوږدی چوپتیا وروسته طوطی رانه یوه پوښتنه وکړه او راته یی ویویل " آیا ته کورنی لری ته د کله راهیسی دلته اوسیری تر کومه ځایه چی زه پوهیږم ټول انسانان خو هم ځانته کور او کورنئ لری گډ ژوند کوی آیا داسی نه ده که وی نو ستا کورنئ څه شوی ؟ " ددی پوښتنی په اوریدو سره می ټکان وخوره دا لومړی ځل وو چی داسی پوښتنه رانه یو چا وکړه طوطی هم نور په ما شکی شوی وو ددی پوښتنی سره یی زما د ټول تیر عمر غمژن وختونه را انځور کړل په سر می دروند درد شو له سترگو می بی واره اوبنکی روانی شوی خپل پلار مور ورور او خور یی یو یو راته انځور شول دا هغه څوک وو چی ما یی تر ننه په هیرولو کی فکر کوو چی څنگه یی هیر کړم خو زما دومره خواری په دی پوښتنی سره په اوبو لاهو شوه . طوطی چی زما دا حالت ولیده نو ورخطا شو څه یی نشو ویلی خو زما د ځواب په تمه یی راکتل اخیر یی هم صبر ونه شو کړای او ویویل " ولی کومه پیښه شوی او که زما پوښتنه بی ځایه وه هیله کوم ما ته ووايه هله " طوطی ته می

سترگی وروارولي ورته مي وويل " نه گرانه ستا پوښتنه په خای ده په رښتیا چی هر انسان کور لري کورنئ لري گډ ژوند لري روزمره کارونه لري خو زه ډیر یو بدل انسان یم زما کورنئ اخ طوطی گله ! دا یوه اوږده کیسه ده دا چی زخمونه می تازه شول نو که غواړی خپل د زړه پراس به درته بیان کړم " طوطی وویل " هیله کوم ما پوه کړه ما خو تاته د خپلی کورني په اړه څومره ډیر معلومات درکړي ته هم راته د خپل ژوند کیسه ووايه . ما وویل " " بڼه نو سمه ده دا یوه غمژنه کیسه ده غوږ شه راته، موږ په یوه کلی کی اوسیدو . اه څومره د ښکلاگانو ډک کلی وو !! ما یو مشر ورور درلوده کوچنی خور او مهربانه مور او پلار می درلودل په ښکلي کلی کی مو ژوند مو تیرووه . پلار می یو دهقان وو د پتو ټول کارونه به یی په خپله کول زه او زما ورور یی تعلیم ته هڅولو او پلار به می ډیر راته داسي ویل، گرانو بچو زه نه غواړم چی ژوند مو زما په څیر په کړاوونو او تکلیفونو کی تیر شی او دواړی سترگی مو د تعلیم له خوږو رندی پاتی شی . زه په دی ویارم چی په تاسو تعلیم کوم تر څو تاسو په راتلونکی کی خپل هیواد ته خدمت وکړی،،

پلار جان می موږ دواړو ورونو ته له مخکی بڼه پوهنځي انتخاب کړی وو . کله به چی له مکتب نه کورته راغلو نو پلار به می ناری کړی " هغه دی زما ډاکټر او انجینر زامن راغلل " مور به می په مهربانه ژبه ورته وویل " وسړیه ماشاء الله وایه چی د نظره یی راته نکړی "

موږ دواړه وروڼه په مور او پلار ډیر گران وو زموږ په روغتیا او خوشحالی به من من غټیدل او خپل ارمانونه به یی د گل په څیر غوړیدل . ما او ورور او خور به می یوځای هر ډول لوبی کولی په مازیگر کی به مو په شنو پتیو کی سابه کول . کله به مو د شفتلو له ډنډرو څخه ښکړي جوړول . موږ ته پلار یو طوطی هم اخیستی وو چی ټول ستا په شان وو ملخان به مو ورته رانیول ټوپونه به مو پسی وهل "

د سترگو اوبنکی می پاکی کړی او اسمان ته می وکتل سپوږمی لا هماغسی ولاړه وه پوزه می کش کړه ستونی می تازه کړ طوطی وویل " بڼه نو بیا " ما وویل " زما له وړوکوالي څخه طبیعی منظری ډیری خوبنی وی نو الله ج

هماغسی بنکلی کلی هم راپه برخه کړی وو زموږ کلی د یو مست سیند تر څنگ وو چی د کلی ځینو زوانانو به په اوږی کی به پکی لامبل او نورو به یی سیل کوو.

کله به چی شپونکیانو رمی له څرولو څخه راوستی نو زموږ د کلی د سیند په اوبو به یی خړوبولی، د سیند پوری خوا ته یوه د رڼو اوبو چینه هم وه چی هر مازیگر به پری د انجونو بندار جور وو . یو بنوونځي هم د کلی څخه لږ یوی خواته وو چی د پوخ سرک لاره ورته تللی وه، پدی سرک به ډیری وخت غټ او واړه موټرونه تیریدل چی دا سرک بنار او کابل ته هم تیر شوی وو.

بنه می په یاد شی چی زما عمر به تقریبا ۹ کاله وو یوه ورځ می ورور ډیر ناروغ وو مکتب ته نشو تللی د شپې یی تبه وه . پدی ورځ موسم ډیر بنایسته وو، د پسرلی ورځی وی نری نری باران وریده ، ما د سحر چای وڅښه دا زما اخیری چای څښل وو د خپلی کورنی سره او وروستی دیدن می وو خو زه څه پوهیدم چی په یوه ورځ کی به زما د ژوند پانه دومره تغیر وکړی چی ما یی تر ننه هم فکر نه وو کړی، کله می چی چای وڅښه پلار جان راته لس گون په جیب کی کیښوده او راته یی وویل " عکیفه زویه نن دی ورور درسره نشی تلی مکتب ته، بیگاه یی سخته تبه وه د مشال له بنوونکي سره وگوره چی غیر حاضر یی نه کړی ما وویل سمه ده بیا می پلار په تندی بنکل کړم مور می راته غوره ډوډی په پلاستیک کی واچوله او بکسه کی یی راته کیښوده او راته یی وویل گوره عکیفه په سرک چی تیریدی نو پام ډیر کوه د نن سبا موټروانان موټر په هوا چلوي "

اه!! هاغه څومره بنه وخت وو چی د پلار او مور د مهربانی او شفقت تر سیوری لاندی وم، دا می وروستی دیدن وو د مور او پلار سره بیا می تر ننه پوری ونشولیدلی.

طوطي گله له کور څخه ووتلم خور می راته دروازه کی راکتل لاس مو یو بل ته خوروو، د پتی په نری پوله روان شوم، آسمان خړی وریځی پناه کړی وو او نری نری باران تري راوریده، په پتیو کی شفتل رسیدلی وو، ډیر شبنم

پري پروت وو، په ويالو کی لپه لپه اوبه روانی وی د توتانو له ونو څخه د مرغیو نغمي اوریدل کیدی، مکتب ته په تلو تلو کی می همداسی ننداره کوله، چی د کلی سرک ته ورسیدم سرک لا هماغسی د موټرو له شغ او پغ څخه خالی نه وو، ځکه عمومی سرک وو زموږ بنوونځی د سرک چپ لوري ته وو"

طوطی ته می وکتل سترگی یی پتی پتی کیدلی مخی ته پروت انکار هم په ایرو بدل شوی وو. طوطی وویل "نوره کیسه به بل وخت وکړی ناوخته دی خوب راځی او ستا هم حالت بڼه نه بڼکاري" ولاړ شو جونگری ته ننوتو یوه شمع می بله کړه د خوب ځای می سم کړ او ویده شو.

یو وخت می د طوطی غږ واوریده سترگی می خلاسی کړی طوطی لکیا وو د یو شوپرک سره یی لوبی کولی. ناشته مو وکړه د سیند غاری ته رابڼکته شو، زموږ څخه مخکی شپونکیان د سیند غاری ته راغلی وو او په لور غږ یی لندی زمزمه کولی داسی لکه هیڅوک یی چی هم نه وی لیدلی او په یوازیتوب کی له خپلی زمزمی نه خوند اخلي. طوطی می پر اوږه ناست وو، اسمانهماغسی څره برستن پر تن کړی وه. یو شپونکی رانیږدی شو په لاس کی یی شپیلی وه راته یی وویل "دلته څه کوی" ما وویل "زموږ همدلته کورونه دی د سیند غاری ته د سیل لپاره راغلی یو" شپونکی شاوخوا وکتل اوږی یی پورته واچولی شونډی یی ببری کړی. بیای یی وویل "ځوانه شپیلی دی زده ده ما وویل "هو ولی نه که سمه می ونه غږوله نو بده به یی هم ونه غږوم" شپیلی می تری واخیسته په شین چمن کی می پرلتی ووهله شپونکی راته مخی ته کیناست پاس آسمان کی اوږده قطارونه د مرغانو روان وو. شپیلی می ورو ورو شروع کړه د شپیلی غږ می ورو ورو تیزوو چی پدی بڼکی طبیعت کی یی انگازی جوړی کړی، پوره پنځه د قیقی می وغږوله، شپونکی سر بڼکته کړی وو او په سوچ کی تللی وو لکه یو دریدلی عشق انځور چی په ذهن کی جوړوي، کله می چی شپیلی بس کړه شپونکی له سترگو اوبڼکی روانی شوی او ویویل "وه څومره یو دردونکی غږ دی تری راوویسته" ما ورته وویل "په رښتیا چی دردونکی غږ وو خو ستا سترگی

ولی نمجني شوی " راته یی وویل " دا یوه دردناکه کیسه ده تیر شه تری " ما وویل " نا هله ژر کوه ما هم پوه کړه " شپونکی سر بنکته کړ راته یی وویل " ته چی دومره شله یی نو سمه ده زما کیسه د مینی کیسه ده هغه دا چی، کله زه ماشوم وم زما یوه ملگری وه چی زموږ همسایه هم وو، زه په هغی گران وم او هغه په ما پیره گرانه وه خو هغه وخت مو مینه نه حس کوله کله چی سره لوی شو نو بیا به مو چی یو بل نه لیدل نو درد به مو په زړه کی احساسوو خو لنډه دا چی هغه به راپسی پیره زوریدله، مور راته د واده خبره وکړه زه پری خوشحاله شوم همدا همسایه می ور په نښه کړه، مور می خوشحاله شوه او همسایه کړه په مرکه ورغله، هغوی ورسره ومنله خو ځینو د پښتو د بد رواجونو په اساس ځینی شرطونه یی پر موږ کیښودل چی پلار می د هغی وسه نه درلوده نو هماغه وو چی مور می راته وویل له دی به تیر شو خو زما زړه او مینی کله منله خپلی مینی به هم راته زاری کولی چی هیله کوم ما مه پریده نو هماغه وو چی کور کی می ټولو ته وویل چی زه به هیڅکله له دی تیر نشم که په هر قیمت وی زه به یی خپلوم، نو بیا می د یو چاسره ترکی ته په قاچاقی لاره د تلو پلان ونيوه مینی او مور می ایجازه نه راکوله خو زما زړه هم صبر نه کوو نو هماغه وو چی خپلی رمی مو خرڅی کړی او په روپو یی ترکی ته روان شوم کله چی ایران ته ورسیدم نو پیری بدی ورځی می ولیدی تر څو چی له ایرانه وتلم نو دری میاشتی تیری وی هلته می ترکیه کی دوه کاله مزدوری وکړه بیا یی ونيولم هلته می پیری روپی گتلی وی خو کله چی خپل هیواد ته ورسیدم او خپل کلی ته راغلم او کورته ننوتلم ټولو ستري مشی راکولو سره ژړل خو زه نه پوهیدم چی دا ژړا د کوم درد احساس وه، پلار ته می روپی و سپارلی، زړه می ډیر خوشحاله وو زما د مینی مور او پلار ما لپاره ستري مشی ته راغلل خو زما مینه ورسره نه بنکاریده پوښتنه می تری هم نشوای کولی سودا می شوه د مینی لیدو ته می پیره تلوسه وه چی هغه به اوس څنگه وی دوه ورځی پس می مور ته د خپلی مینی د مرکی خبره یاده کړه مور می په ژړا شوه خو بیا یی هم راته څه ونه ویل خو دومره یی راته وویل " بله ورځ به لار شو " خو زما زړه کی سل او شل خبری راتلی خو څه می نشوی ویلی د پخوا په څیر د خپلی مینی د دیدن ځای ته لارم چرته

چی به مخکی ما له خپلی مینی سره ملاقات کوو کله چی هلته لارم تر ډیره ولاړ وم خو مینه می نه بنکاریده فکر می وکړ شاید نن یی سه کار ډیر وو ځکه رانغله په همدې خبرو می ځانته ډاډ ورکوه، ما بنام ناهیلی زړه بیرته راستون شوم کله چی له هغه ځای نه راتلم هماغه د مینی کوچنی ورور می مخی ته راغی موقع می ومونده چی اوس به تری د مینی پوښتنه وکړم خو کله می چی تری پوښتنه وکړه هغه په ژړا شو له سترگو یی غټی غټی اوبنکی په غومبرو لاری جوړی کړی او راته یی وویل "ته لا خبر نه یی بیئ می یو کال وړاندي مړه شوی" کله می چی دا واوریده بدن می زیر زیر شو د سر ویښتان می نیغ ودریدل لږزه راباندی راغله، ماشوم په خپله مخه لاره چی کورته راغلم مور می په حالت پوه شوه د مینی کیسه یی راته وکړه ویلی چی ته کله له دې ځایه لاری نو هغه تا پسې ډیره زوریده نور یی دریسې ژیری شو رنگ یی الوتی وو کله چی ډیره خرابه شوه نو هغه یی روغتون ته بوتله کله یی چی معاینی پای ته ورسیدی نو ډاکترانو ورته زوابع ورکړ چی ددی د ستونی سرطان دی د بڼه کیدو چانس یی نشته کورته یی بوځئ، الله دی پری ورحمیري نو له هغی وروسته یوه اونۍ یی وزغمل او بیا وفات شوه خو له دې دنیا نه یی په تلو تلو کی زوی جانه ستا نوم اخیسته"

کله می چی د مور خبری واوریدی نو ډیر بد تاثیر یی راباندی وکړ ټول ژوند می په خاموشی او سوچونو کی تیروه مور او پلار می راته ډیر خواشینی وو د تسلیت خبری به یی راته کولی زما زوق پسې به گرځیدل نو هماغه وو چی بیرته مو د کوچانو ژوند پیل کړ او رمی می پلار بیرته واخیستی ځکه چی زما رمی پیل ډیر خوبیدی زما د پام غلطولو لپاره یی واخیستی او بله دا چی نه مو کوم بل کار وو چی گټه یی راته کړی وه. نو ځوانه اوس می لږ ساعت ددی طبیعت له منظرو سره تیر دی ځکه زما د مینی هم بنکلی طبیعت ډیر خوښ وو "پدی وخت کی شپونکی سر بنکته کړ بیا د خپلی رمی لور ته وکتل شپونکی ډیر له ژونده ناهیلی بنکاریده تسلی می ورکړه او غوښتل می چی د شپونکی زړه لږ بڼه کړم نو طوطی ته می ایشاره وکړه چی خپلی نخری دی وربنکاره کړی تر څو هغه وخاندي. طوطی می له اوږی راتوپ کړ د شپونکی

مخى ته کيناسته او په گډا يې شروع کړه چې ورسره يې غبرونه هم کول . شپونکى چې ورپام شو نو خوله يې له خدا ډکه شوه طوطى ته يې کتل او بيا يې وويل " وه طوطى ته خو له نخرو ډک يې هم گډيري او هم خبرى کوى "

يو څو شيبى طوطى خپله کوميدې وکړه، بيا شپونکى په انعام کى پلى ورکړل او ماته يې يوه نوى شپيلئ راکړه ما ترى مننه وکړه او ورته مي وويل " وروره ما وبښه هسى مى ستا حالت په دى دردمنه کيسه خراب کړ ومى بښه " هغه مسکى شو مننه يې وکړه او ولاړ شو خپله رمه يې مخکي کړه او روان شو په تلو تلو کي يې ما او طوطى ته لاس خوزوو د خداي په امانئ په توگه . کله چې هغه لاړ موږ د سيند خواته ورنيزدى شو شوخ شمال مى د تندى ويبنتان زنگول د سيند اوبو کى بڼکلى بتکي ناستى وى په چمن کي کيناستو يوه کوچنى تيزه مى سيند ته گوزاره کړه د سيند په اوبو کى وري وري څپي جوړي شوي طوطى راته وويل " هغه د تيري شپي ستا د ژوند کيسه نه راته کوي؟ " ! ما تري پوښتنه وکړه " بڼه رښتيا موږ تر کوم خايه رارسولى وه " طوطى وويل " تا چې ويل زموږ مکتب د سرک چپ لورى ته وو همدى خايه پورى دى راته ويلى وه .

ما وويل " بڼه نو کله چې بڼونځى ته راورسيدم نو غوښتل مى له سرکه تير شم موټر تيز يو بل پسى تيريدل اخير مى يو لورى ته د سرک خاليگاه پيدا کړه د يوى خوا يې تير شوم نو د چپي خوانه يو موټر مى وليده چې تيز راروان وو له ما يې هر سه خطا کړل په لاس مى ايشاره ورکړه خو هغه د سحر په مستئ مست وو موټر کى يې سندرته چالانه کړى وه چې تر څو تيريدم نو يو درز مي لږ واوريده نور نو په خان نه وم پوه شوى، نوره کيسه راته موټروان داسي وکړه هغه ويل " کله مى چې ته په موټر ووهلي نو حالات دى ډير خراب وو له پاسه دى بدن لږ بڼه وو خو له پزى او غوږونو نه دي وينه روانه وه په غير کى مى راپورته کړى موټر کى مى روغتون ته بوتلى خو دوه روغتونونه منلى ويل يې چې ستا حالات بيخي نه دى بڼه کله مى چې کابل روغتون ته بوتلى او بستر مي کړى ډاکټرانو ستا په اړه مشوره وکړه تر څو ستا د سر

عملیات وکری حکه چی سر دی ډیره سخته ضربه خوړلی وه او د سر رگونه دي زیانمن شوي وو ما (موټروان) خپلی کورنی ته زنگ ووهه ټوله کیسه می ورته وکړه خو ما نه ته پیژندلي او نه ستا کور راته معلوم وو. ټولو کورنی می د ماسپین دوه بجې روغتون ته راغله ډاکټرانو رانه گوتی ولېرولی حکه د سر عملیات کی هر سه پېښیدلي شول . عملیاتو خونې ته یی دننه کړی مور ټولو لاسونه خدای ته لپه کړی وو . درې نیمې بجی وی چی د عملیات بنوني نه یی اجل وات ته وخیژولی ډاکټرانو ویل عملیات یی تیر شو خو که روغ نه وو نو ده کی به دوه ناروغی پیدا کیری یوه دا چی دده په ټوله د ذهن حافظه له لاسه حی بله دا چی دا به هیڅوک خائته نه پریدی او یوازیتوب به یی خوښ وی او دا ناروغی یی شاید درې یا څلور کاله وخت ونیسی بیرته به ورو وروښه کیری .

موټروان ویل راته مور ټول درنه راتاوو وو دعاگانې مو کولی ”

تر همدی خایه کیسه راته موټروان کړی وه او کله چی په هوښ شوم او سترگی می وغړولی داسی می حسوله لکه اوس چی دي فانی دنیا ته راغلم داسی وم لکه اوس چی یو ماشوم پیدا شی نه څه پیژنی او نه په څه پوهیږی هر څه راته نوي ښکاریدل او د ډاکټر په وینا ما خپله حافظه له لاسه ورکړی وه . مخی ته می پوخ ځوان ناست وو نری وچ کلک وو ږیره او بریط یی خریلی وو . دا هماغه موټروان وو چی په موټر یی وهلی وم . خو هغه وخت زه څه پوهیدم کله یی چی زما سترگی خلاسی ولیدی ځوان خپلو نورو کسانو ته ور غږ کړ ” راشی هلک په هوښ شو ” شیبه وروسته یو په عمر پوخ سړی او یوه ښځه راغله ټول رانه راتاوو وو . د ویری احساس می بیښی ډیر وو . شیبه وروسته یو سپینی چینی والا چی عینکی یی په سترگو وو کوتی ته رانوت . کله چی هغه رانیږدی شو نو نورو ورته ډاکټر ویل زما بدن لړزی واخیسته چغه می کړه ” تاسو څوک یاست زه چرته یم ” ما همدا چغی وهلی ټولو راته ویل آرامه وسه خو ما ډیر بد حال شروع کړی وو . ډاکټر سر وخوزوو او ویویل د ده خوارکی عمر کم وو خپله حافظه یی له لاسه ورکړی ده . څنگ کی می ناستو کسانو چغی کړی او ژړل یی . زما

حالت بیبني خراب وو .ډاکټر ورته وویل تاسو بهر لار شئ ټول بهر ووتل د ټولو څیری راباندی بدی لگیدلی په خپل واک کی نه وم ما هماغسی چغی وهلی ډاکټر نرس ته ایشاره وکړه نرس یو سیرنج ډک کړ .شیبه وروسته می د سنتی درد حس کړ نور نو په ځان نه وم پوه شوی، سترگی می پټی شوی بدن می سست شو.

موټروان په سوچونو کی ناست وو د خپلی کورنی سره، زما په اړه یی فکرونه کول خو اخیر یی خپل مور او پلار ته ویلی وو " زه ماشوم په دی بد حال کی خپلی کورنی ته نشم سپارلی تر څو چی دی بیرته خپل عادی حالت ته نه وی راغلی "د موټروان پلار وویل " سمه ده خو دا به ډیر وخت نیسی " مور یی وویل " دده خوارکی ژوند خو لاره تباہ شو سل واری می درته ویلی چی هلکه دا بلا مری موټر دی لږ په حوصله چلوه تا تری د څلورو تیرو جاز جوړ کړی وو " موټروان سر بنکته کړ او په څوکی کی یی ډډه ووهله خپل ضمیر ته ډیر ملامته وو.

زما په روغتون کی لس ورځی هم تیری شوی زه موټروان او د هغه کورنی سره لږ سه بلد شوی وم ډاکټرانو رخصت راکړ .موټروان چی ځلاند نومیده له ځانه سره موټر کی کینولم د ځلاند مور چی یوه مهربانه بنځه وه هغه هم راسره وه زما سر یی خپله غیږه کی ایبني وو موټر کلار کلار روان وو دا وار یی احتیاط کوو تیز یی نه چلوو .سر می په سپینه پټی پاستمان شوی وو لږ لږ سوخیده زیره می ډیر ارامه وو هیڅ نه پوهیدم چی زه څوک یم او په ما څه شوی او څه روان دي .بدن می سست وو ځلاند مور راته وکتل مسکئ شوه راته یی وویل " گرانه زوی جانه ستا نوم څه دی ؟ " ما وویل " زه نو څه پوهیږم تاسو ټول څوک یی چرته څو؟ په ما څه شوی؟

د موټروان مور سترگی نمجنی شوی ځواب یی رانه کړ موټر په یوه کوڅه وردننه شو چی دواړه خواوو ته غټی غټی بنگلي وی بیا یی بني لورته موټر تاوو کړ د یو لوی گیت تر شاه یی موټر ودروو ارنډی ووهه یو زور سري دروازه خلاصه کړه موټر وردننه شو او یو څنگ ته یی ودروو

زه ځلاند او د ځلاند مور له لاسه نيولی وم له موټر نه يې راښکته کړم د کورنۍ غړی يې هم راغلل چې دوه انجونې او يو هلک وو زه يې د کور دوهم منزل ته پورته کړم کوټه بڼه گرمه وه .ښکلی کوټه وه ځلاندوی د اقتصاد له لحاظه برابر ښکارېدل .د کوټې په تخت يې سملولم کمبل يې راباندې په پښو واچوله د کوټې گروپونه يې بل کړل ټول رانه راتاوو وو . زما سترگی پټی پټی کيدی ځلاند می په سر لاس راتیر کړ راته يې وويل " گرانه ته اوس ارام وکړه "بيا ټول له کوټې ووتل د کوټې دروازه يې راپسې بنده کړه د کړکۍ نه هخوا د مرغانو اوازونه می اوریدل کوټه کی می شاوخوا کتل ښکلی کوټه وه تیزو گروپونو کوټه ځلوله .ښکلی سره قالينه پری هواره وه توشکونه پری پراته وو يوه ښايسته لويه د سامان نه ډکه الماري هم وه .فکر می گډوډ وو ذهن کي مي هيڅ نه راتلل سترگی می پټی کړی له يوازيتوب می خوند اخيسته"

طوطی راته کتل، بيا د سيند غاړی ته ورنیږدي شو اوبه يې څښلي .زه هم ورغلم مخ ته می د اوبو لپه واچوله اوبه یخي وی بیرته مو په چمن کي ږده ووهله طوطي ته می د انگورو دانې واچولی کله مو چی انکور وخورل طوطی وويل " کله چی ته ویده شوی نو بيا"

زه په چمن اوږد و غزیدم د سر لاندی می جوړه لاسونه کېښودل ومي ويل "کله می چی سترگی خلاسی کړی ساعت ته می وکتل د ماډیگر څلور نیمي بجې وی لاسونه پخی می سست وو د پاسیدو وسه می نه درلوده ډیر په زحمت می د کړکۍ په لور اړخ بدل کړ د کړکۍ نه لاندی باغچه ښکاریدله قسم قسم گلونه پکی وو له هر گل نه یو یو بلبل تاویده د گلونو خوشبویو می حس کړه .دا مال دولت هم عجیبه شی وی غریب سړی خو تباہ وی اوړی کی یې ماشی چیچی او په ژمی کی یې یخني ژامی رپوی په شکیدلی کت کی به شپه تیروی ستړی ستومانه به وی همیشه به ورسره د سباه ورخی غم وی، چی بی ډوډي او په لوږه پاتی نشی، بس همداسی غمونو بي وخته سپین ږیری کړی وي .

غوښتل مي چي سر پورته کړم خو ډير دروند شو بيرته مي پر بالخت کيښوده شاوخوا مي وکتل کويته کي څوک نه وو لږه شيبه وروسته زما د کوتي دروازه خلاسه شوه ټول راننوتل د ځلاند مور سره خواړه وو ځلاند خور سره چای وو ټول زما نه راتاو شول د ځلاند پلار راته په سر لاس کيښوده راته يي وويل " بچو اوس سنگه يي ما وويل " زه خو ښه يم ولي په ما څه شوي "

د ځلاند مور مي سر راته جگ کړ لاس يي راته د ملا لاندی کړ او په کلاره يي کينولم په کاپ کي يي کيک نيم کړ ماته يي ونيوه او ويويل " زويه هله خوله دي وازه کړه او دا وخوره چي خدای دي بيرته ژر روغ کړي زما زړه بيښي بند وو . انکار مي وکړ د ځلاند مور بيا وويل " خير دي زويه هله نو وخوره ډير خوند کوي خوله دي وازه کړه هله زويه " مجبور يي کړم د کيک نه مي لږ چک ووهه په خوند يي نه پوهيدم د ځلاند مور مسکي شوه او په ناز ناز يي راباندی يو پياله چای او يو کيک وخورو داسي چلن يي راسره کوو لکه خپل سکه زوی چي يي يم .

کله مي چي يو پياله چايي وڅښه نور مي سوچ انکار وکړ ځلاند مي خوله په دسمال پاکه کړه په اوږه يي راته لاس کيښوده خواته يي رانيژدي کړم او ويويل " دغسي زما گرانه زمريه خوراک ډير کوه چي ژر ښه شي "

د ځلاند خویندو خپلو کي پسيډلي او ماته يي راکتل يوي ويويل څومره ښکلی هلک دي هغه بلې يي ويويل څومره معصومه څيره يي ده په دي کم عمر کي يي څومره لويه صدمه وليده .

همداسي وختونه تيريدل او لس ورځي پس مي يو ډاکټر د سر پاستمان خلاص کړ "

زما له سترگو اوښکي روانی وي طوطی راته ويويل " هيله کوم مه ژاړه هله سترگی دي پاکي کړه بيا يي راته ويويل " راځه چي ځنگله ته څو نوره کيسه به راته بيا وکړي ما سترگی پاکي کړي ولاړ شوم طوطی مي په اوږه کيښاسته او د ځنگله په لور روان شو طوطی ويويل " راځه چي يوه ټوکه

درته وکرم خو په دی شرط چی ته به یی هم راته کوی " ما وویل " سمه ده خو اول به یی ته راته کوی " طوطی وویل " سمه ده وی یو کنجوس بام سرته ختلی وو بنخی یی په تناره پوډی پخوله کله چی د بام سر نه په راپریوتو کی شو بنخی ته یی غږ کړ وه بنخی یوه پوډی کمه پخه کړه زما پته نه لگی "

طوطی زه له خندا شین کرم ما ورته وویل " اوس نو ماته غوږ شه، یو سړی وو په یوه سترگه به یی خلکو ته کتل او بله به یی پته کړی وه خلکو تری پوښتنه وکړه دا بله سترگه دی ولي پته کړی سړی ورته وویل چی دا یوه کار کوی نو څه ضرورت چی دا بله سترگه استعماله کرم، فضول خرچی بڼه شی ندی "

ما او طوطی په خبرو خبرو کی ځنگله ته ورسیدو په ځنگل کی مو بڼه ساعت تیر کړ او د بنکار کولو وروسته بیرته مازیگر جونگری ته راغلو . د شپې له پوډی خورلو وروسته مو بیا د جونگری نه بهر اور بل کړ، زه او طوطی دواړه سره کیناستو، په اسمان کی ستوری پرکیدل د اور د سر نه سپرغی پورته الوتلی طوطی وویل " خا ستا کیسه تر دی ځایه وه چی کله چی ډاکتر ستا د سر پاستمان خلاص کړ نو بیا "

ما وویل " د هغوی سره می شپې او ورځې سبا کیدلي خو زما زړه ورسره ډیر تنگ شو که څه هم چی هغوی به ماته ډیره مینه را کوله زه یی په هر څه مور ساتلم خو زه یی بهر وتلو ته نه پریښودلم ځکه حالت می تروسه سم نه وو . تل به غلی وم یوازیتوب کی به می زړه خوشحاله وو خو نور تیښتی ته اړ شوی وم زړه تنگون می ډیر وو هماغه وو چی یوه شپه می د تلو اوتیښتی پلان ونيوه د کوتی دروازه یی نن شپه خلاصه پریښوده همدا موقعه می ومونده کله چی دولس بجی شوي ولاړ شوم د خپلی کوتی له الماری نه می تولی روپی راواخیستی او خپل کالی می هم چی هغوی راته کړی وو یو بیک کی می کیښودل او له ځان سره می واخیسته، له کوتی کرار راووتلم تیاره وه لاسی برق می ولگوو په پوریو لاندی منزل ته رابنکته شوم، یوه خوا ویره او بله تیاره وه بدن می لړزی اخیستی وم خو

ما دا هر څه داسی احساسول لکه دا هر څه چی خوب وی گنگس وم خو طوطی کله کله چی حویلی ته راووتلم اسمان کی څوارلسمه سپوږمۍ خلیدله ستوری تری راتاوو وو یوه شیبه لکه د لیونو غونډې ورته ودریدم او بیا روان شوم کله چی د حویلی دروازی ته راغلم غلی می وکتل څوکیدار ویخ وو د وتلو لاره می نه وه . ناهیلی شوم بیا می باغچی ته وکتل دروازه یی خلاصه وه او د باغچی دیوالونه هم واړه وو باغچی ته ننوتلم د باغچی له دیوالونو هخوا د کوڅی سرک وو . ورو ورو د دیوال په لار روان شوم یو دم می د نارنج د ونی ترشاه یو غږ واوریده ژر د ونی شاته پټ شوم د یو لاسی برق رڼا هم بنکاره شوه کله چی لږ لری شو نو ومی لیده چی د ځلاند پلار وو زړه می بی واړه توپونه وهل پیر یی ودار کړم تنفس می په چټکۍ تر سره کیده ساه ساه وم، سترگی می د یو شیبی لپاره پتی کړی بیا می اسمان ته وکتل سپوږمۍ می سترگی وبریښولې بیرته د دیوال په طرف روان شوم دیوالونه واړه وو یوه پخه می د دیوال په سوری کی بنده کړه لاس می پاس د دیوال نه راوتلی وسپنه کی بند کړ . ورجک شوم ددیوال هخوا نژدی یو موتر ولاړ وو بیک می راوچت کړ په موتر می پښه کیښوده او په اسانی سره لاندی کوڅی ته رابنکته شوم ، کوڅه کی رڼا وه د کورونو مخی ته گروپونه بل وو کرار کرار سرک ته راووتلم.

له ځان سره می سوچ وکړ چی چیرته لاړ شم تر څو یوازی او ازاد ژوند وکړم موتر روان وو یوی ریکشی ته می لاس ونیوه وروختم رکشه وان رډی سترگی راته نیولی وی ورته می وویل " یو هوټل څنگ ته می بنکته کړه د هوټل مخی ته یی بنکته کړم هوټل ته ورغلم بیک هم راسره وه ورته هوټل اداری ته ورغلم ورته می وویل " یوی کوتی څومره کرایه ده؟ " هوټل والا راپوری وخنډل او ویویل " څه لیونیه لاړ شه کور نلری ته خو لا تر اوسه ماشوم یی دلته څه کوی " !هوټل والا ملامت نه وو ځکه زما عمر زما د کارونو سره جوړ نه وو اخیر می ورته روپئ پیری کړی هوټل والا خوشحاله شو خو په شکمن نظر یی راکتل نور یی سه ونه ویل له یو بل سړی سره یی پاس منزل ته وخیژولم.

کوټه یی راته په نښه کړه کیلی یی راکړه د کوټی دروازه می خلاصه کړه
بنايسته کوټه وه هر څه پکی منظم ایښي وو بیک می پر ځای کړ د الماری
مخی ته ودریدم ځان می شیشه کی ولیده هیران شوم بیښي بل ډول می
احساس کوو له خپل عکس سره می خبری شروع کړی " ته به اخیر څوک
یی " یو دم می وخنډل سترگی می پرسیدلي ښکاریدي خوب راتله گروپ می
بند کړ تخت کی سملاستم

سحر وختی می چای وڅښه له هوټل نه راووتلم کوټه می قلف کړه لاندی
په ډک بازار کی روان وم پیاده مزل می کوو خلکو ته هیران وم چی دوی
څوک دی او څه کوی دا زما لومړي وار وو چی له ډیر وخت وروسته آزاد
شوم د روغتون نه د راوتلو تر دی ورځی دا می لومړی وار وو چی دومره
آزاد و گرځیدم همداسی کلار کلار روان وم یخ باد می د سر ویښتان په تندي
زنګول یو گاري می مخی ته ودریده ما ته شیشه کی ډرایور نه ښکاریده
کله چی رابنکته شو ومی پیژنده هماغه ډاکټر وو چا چی زما د سر عملیات
کړی وو زه ورسره ځکه ډیر بلد وم چی زما د صحت ټوله زیمه د همدې په
غاړه وه او هر وخت به راسره وو زه یی له لاسه ونیولم موټر کی یی
کینولم راته وویل " هی ته دلته څه کوی؟! هغه ځلاند دوی نه راتښتیدلی یی
کنه؟ ولی تری راوتښتیدی - ما وویل " هغوی زه بهر نه پریښودلم زما زړه
یی تنگ کړی وو هیله کوم ما هلته مه بوزه هیله کوم خیر دی "

کله چی ډاکټر زما معصومیت حس کړ د تسلیت لپاره یی راته وویل " سمه
ده هلته دی نه بوخم زه دی خپل کورته بوخم هلته به ما سره ژوند کوی زما
هسی هم زوی نشته هر سه چی غواړی زه دی په خدمت کی یم لوبو ځایونو
ته دي بوخم " زه ډیر خوشحاله شوم هغه له ځانه سره کورته بوتلم کور یی
بنايسته وو خواکی یی شین باغ هم وو کله چی کورته یی بوتلم ډاکټر خپلی
بڼخی ته زما په هکله کیسه کړی وه هغی هم ورسره ومنله چی نن نه پس
زه د همدوی زوی شوم د ډاکټر یوه لور وه شپه او ورځ به می ورسره
لوبی کولی ډاکټر او د ډاکټر مېرمنی ماته د خپل مور پشان مینه راکوله ددی
نه وروسته طوطي کله زما پالنه ډاکټر شروع کړه د وخت په تیریدو سره

ډاکټر راته خپل پلار او د ډاکټر بڼځه راته خپله مور او د ډاکټر نور چی وړانگه نومیده راته خپله سکه خور بڼکاریده .

کلونه تیریدل زما پلار (ډاکټر) په ما او وړانگې باندی مکتب په لومړی درجه پای ته ورسوه . د کانکور امتحان او ډیرو مطالعی وروسته زه او وړانگه طب پوهنځي ته بریالی شوو وخت سره کله چی له طب نه فارغ شو نو د پلار په روغتون کی ما او وړانگې دنده پیل کړه . مور او پلار راته ډیر خوشحاله وو او زما دا یو لوی ارمان وو چی د پلار سره روغتون کی دنده ترسره کړم هغه وخت نو زما ناروغی بیبني هیره شوی وه هر څه راته سم بڼکاریدل د تیر وخت په اړه به می نه سوچ کوو او که کوو به می هم نو هیڅ به نه رایادیدل، خپل اصلی مور پلار خور ورور خو ما بیبني هیر کړی وو خو کله به می چی د کلي او کلیوال ژوند په اړه یو څه واوریدل یا به می ولیدل نو په ذهن کی به می کش مکش پیدا شو او یو څه به رایپاد شو خو بیا به می پری هم دومره فکر نه کوو ځکه د زما د ځوانی مستی شیبی وی . زما عمر تقریبا شل کاله وو او وړانگه زما څخه دوه کاله کشره وه یعنی اتلس کلنه وه .

وړانگه ډیره شوخه وه وخت نا وخت به یی زه زورولم وړانگه زما هم خور او هم ملکري غوندي وه کله به یی ملگرو ته زما په اړه داسی هم ویل "هاغه ډاکټر می ورور دی امتحان کی به ما نقل ورکوو هغه ما کامیاب کړی نور په هیڅ نه پوهیږی هر واری به تری په سیتاج مرحله کی چنگبڼه تری مرداریده"

کله به وړانگې راته د روغتون توره خاله بنودله او راته به یی ویل چی " تاته به دا غواړم که ودی کړه تو مزي به دی وی دواړه به روغتون کی یی او زما تر امر لاندی به کار کوئ " دا به یی وویل او وبه یی خندل له ما به یی منده کړه خو ما به ورته بیا داسی ویل " ته خو شیشکه یی او سیده دی د چنگریانو کوڅي ته بوخم او هلته درباندي بنگري خرڅوم ته خو هسی هم شیشکه یی په زور به له خلکو پیسی هم اخلی خو خیر تنخوا به درته زه وټاکم "

خو طوطي گله دا او دې ته ورته توکي به مو هله کولی کله به چی روغتون کی زموږ د چایو دمه وه ټول ډاکټران به راتلل زموږ روغتون ته چی مشر یی زموږ پلار وو په کابل کی یی ځانگړي نوم درلوده زموږ روغتون خارجی ډاکټرانو هم پکی دنده ترسره کوله ، ډیر عصری وو د سحر له اوو بجو تر ماښام شپږو بجو پوري به ما او وړانگی کار کوو ماښام به موږ تری راتلو په خپل موټر کی او پلار به مو ناوخته راته کارونه به یی ډیر وو .

زه د کابل د ښار په رنگینیو کی ډوب وم هر څه یی رانه هیر کړی وو . خو کله به می چی د کلی په اړه کومه خبره واوریده نو فکر به می خراب شو یو څه به می ذهن ته راتلل خو نه به پوهیدم .

د پلار مور سره می دا خبره شریکه کړه دی وخت کی وړانگه هم ناسته وه . مور او پلار می یو بل ته وکتل وړانگه هم چی زما په کیسه پوهه وه ماته یی غلی راوکتل بیرته یی سترگی ښکته کړی زه نور هم حیران شوم او دا فکر می زړه ته شو چی ولی دوی داسی بل ډول احساس وکړ آیا په ما کی کومه ستونزه ده؟

لږ سه خاموشی شوه زما زړه کی وسوسی زیاتیدی پلار می (ډاکټر) مسکی شو او راته یی وویل " څه خبره نشته دا خو وړه خبره ده په زهن دی بوج مه اچوه که د روغتون کار درباندی زیات وی نو کم یی کړه روح دی تازه ساته د کار کولو په وخت فکر دی ټول کار ته ساته او رخصت ورځو کی تاته اجازه ده چکری وهه بل علت یی دا هم کیدای شي کله چی ته وړوکی وی په ماشومتوب کی دی درز خوړلی وو چی سر دی ډیره ضربه خوړلی وه شاید د همغی وجه وی زویه"

ما له ځانه سره وویل ایا دا ستونزه د کلی پوری څه اړه لري نه پوهیږم چی څه کیسه ده؟ د دی خبرو په اړه می فکرونه نور هم ډیر شو او تشویش می کوو او یو ډول شک راته پیدا شو"

طوطی ته می وکتل سترگی یی مری مری کیدی اور هم په مړ کیدو وو اور
ته می تیز پوکی ورکړ اور تازه شو طوطی غلی راکتل لکه زما د کیسی
انتظار چی کوی یو سور اسویلی می وویسته او بیا می وویل

" زما پلار یعنی هماغه ډاکتر او زما مور یعنی د ډاکتر میرمن ته زما ددی
ستونزی په اړه یو ډول ویره هم پیدا شوه او په دی ډاریدل هسی نه چی ټول
تیر ژوند ما ته رایاد شی او خپله کورنی هم رایاده شی نو د همدی په اساس
به یی زما د همدغی ذهنی ستونزی په اړه زما پیره پوښتنه کوله خو زما هم
له ذهنه نه وته.

له یوه طرفه ډاکتر زما سره لویه دوکه روانه کړی وه. زما د مور پلار
ورور خور احساس او فکر ورسره نه وه خو له بل طرفه یی زما لاس نیوی
وکر او زما په داسی بد حالت کی ماته د یتیم او یسیر احساس رانه کړ په ما
یی ټول ارمانونه پوره کړل له ما یی یو تکړه ډاکتر جوړ کړ د بادشاهی ژوند
یی راته جوړ کړی وو خو که دوی نه وای خدای خبر چی زه به دومره وخت
ژوندی پاتی وم!

وخت تیریده په کابل کی د یخنی موسم رخصتی شوه یوه اونئ زمور پر
حای یی نور ډاکتران وگومارل د تل په خیر زما پلار د لندن په چکر له
ملگرو سره تله. ویرانگی هم ویل چی پلار سره به لندن ته لاړ شو خو ما بیا
نه منله ما ویل چی دا وار به د خپل هیواد نورو ولایتونو ته چکر وهو
ویرانگی سترگی مراوی شوی زما خبره یی ومنله دمور په کوټه کی ناست
وو مور می هم راغله پلار می میلمنو سره وو مور سره مو د چکر خبره
شریکه کړه هغی هم وویل " سمه ده لاړ شی زه به هم خپلو ورونو کره په
چکر لاړه شم " ویرانگی په تخت ډډه ووهله او ماته یی راکتل خپل موبیل یی
لاس کی اړوو اړوو او سوچ کی وه کله چی ما وروکتل مسکی شوه راته
یی وویل " ته خو سردار یی دادی ستا می ومنله ستا په خوښه دا حل په
هیواد کی درته چکر درکوم " ما تری مننه وکړه ویرانگی به همیشه ماته
کتل زه پرې ډیر گران وم هیخ کله به له ما نه جدا کیدله زه نه پوهیدم چی
ویرانگه ولی داسی راته گوری خو هغی بیا له ماسره خکه مینه لرله چی زه

بي اصلي ورور نه وم خو ماته به د خور غوندي بنکارېدله ما وړانگي ته وکتل ورته مي وويل " ته اوس ولايت وټاکه سر له سبا په چکر خو لخيره" وړانگي وويل " داسي چي ده نو ننگرهار ولايت ته خو " ما ورسره ومنله خو د ننگرهار نوم اوريدو سره مي داسي حسوله لکه دي نوم سره چي له مخکي هم ډير عدت وم له هماغه گړي نه مو مور د سفر لپاره بيکونه تيار کيښودل پلار مي هم راغي له هغه مو اجازت وغوښته خوشحاله شو د جيب خرچه يي هم راکړه که څه هم مور سره د هيڅ څه کمي نه وو

طوطي گله د سحر ناشته مو وکړه ما او وړانگي خان تيار کړ اوس به يي نو راته بي وخته خندل کله چي بهر راوتلو بنايسته واوره وريده توډي موټر کي کيښاستو د موټر ايسي مو ولگوله شيشي مو بندي کړي وړانگه راسره مخکي سيټ کي کيښاسته په بسم الله مو سفر شروع کړ او له کوره ووتو. بهر په کوڅو کي د ماشومانو چغی وی یو بل يي په واورو وپشتل او خندل يي يوي بلي ماشومي منډي وهلي ما وړانگي ته وکتل ورته مي وويل " څومره بنايسته موسم دی بنکلی واوره دا گلونه ماشومان "

وړانگي کي ژر وويل او بيا زه له تاسره ما وويل " ما خو نه ويل خو تا وويل نو زه به هم ووايم چي ته راسره يي " وړانگي خان مرور کړ ما ورته وويل " اي ليوني ته خو مي زړه يي زما گرانې خور جاني " وړانگي وويل " سمه ده سمه ده ډير مالش مه لگوه اوس او ريښتيا دا خو نهه بجي شوي ته شمشاد راډيو ولگوله صبح بهارا خپرونه به شروع وي " ما وويل " هو ريښتيا ښه دی چي رايا د دي کړ " د موټر راډيو مي ولگوله موټر مي عمومي سرک نه وويسته واوره لا هماغسي وريده په تور سرک داسي ځليده لکه څوک چي په تور ټکري کي سپين غمي ولگوي.

په راډيو کي شهلا عظيمي په خدا او توکو سره خپرونه شروع کړي وه. د ميوزيک سره سره شهلا نيمه ماته گوډه پښتو ويله. دا خپرونه زما او د وړانگي بيا ډيره خوښيده هر وخت به مو اوريدله وړانگي وويل " نن به يي کومه پوښتنه له اوريدونکو کړي وي " ما وويل " زه نو څه خبر يم "

خپرونه مو بڼه په خوند اوریدله او موټر می په چټکی سره روان کړی وو
ټوکی مو هم سره کولی.

همداسی غرمه جلال آباد ته ورسیدو کله چی بنار ته رابښکته شو نو دا هر
څه راته بلدی بلدی حس کیدل لکه پخوا چی می دلته راتگ کړی وو. که څه
هم چی دا زما لومړی ځل وو چی دلته راغلم.

په بنار کی یو عصری هوټل ته نټونو یوه کوټه مو په کرایه ونيوله غرمه
مو هملته تیره کړه. سامان مو کوټه کی په ځای کړ د سفر ستړیا مو وویسته
او آرام مو وکړ د ماسپښین له لمونځ وروسته مو خپله کوټه قلف کړه او
بهر ووتلو ویرانګی وویل " راحه دلته به یو پارک وی هلته به لار شو " ما
ورسره ومنله امیر شهید باغ ته لارو دومره ګڼه ګڼه وه اسمان وریځن وو
د ماسپښین مهال وو په پارک کی مو چکری ووهرلی چایی هر څه مو وکړل
عکسونه مو هم وویستل ماښام بیا د هوټل په لور روان شو د بنار د
رنگینیو سیل مو کوو. ماسخوتن مهال وو هوټل ته راوړسیدو.

ویرانګی بالخت ته ډډه وهلی وه موبیل کی یی دپارک عکسونه کتل. زه په
جای نماز ناست وم لمونځ می پوره کړی وو ویرانګی وویل " بڼه لڅیره سبا
به چیرته څو ما وویل " دا واری به یو ولسوالی ته لار شو " ویرانګی وویل
سمه ده ولسوالی ما لیدلی ښکلی شین باغ او شین بڼ غوندی ده ښکلی سیند
هم لری ښکلی کلیوال ژوند لری د ویرانګی کلیوال ژوند خبری په اړه می
بیا یو څه رایادیدل ویرانګی ته می بیا وویل " ویرانګی چی په ما به څه
چل یی چی د کلی نوم واوړم نو بیخی می طبیعت بل رقم شی یو څه می
ذهن کی گرځی خو نه پوهیږم چی ولی می سم نه یادیږی ویرانګه وپوهیده.
چی دده نور همدا وخت دی چی هر څه به می یاد شی. راته یی وویل " کله
چی هغه ځای یا ولسوالی ته لارو نو خپله به په هر څه پوی شی " ما وویل
"نو په څه به پوی شم؟ " ویرانګی څه ونه ویل سترگی یی نمجني شوي ما
پری ډیر ټینگار راوسته خو هغی به بیا خبره په بله کړه. له پوی خوا
ویرانګی غوښتل چی خپله کورنی او اصلی ژوند راته وښایی تر څو خپل
صداقت او د مینی اظهار راته وکړی خو له بلی خوا ویریده چی هسی نه ما

له لاسه ورکړی ځکه وړانګه پدی پوهیدله چی زه د هغه خور نه یم او هغه زما ورور ندی نو له دې کبله یی راسره مینه وه . وړانګی وویل " ګوره دا خبری پریده ژر چای راوړه چی چای وڅښو "

زه لاندی بنکته شوم په چای والا باندی رش جوړ وو لږ وخت وروسته بیرته د هوټل کوتی ته ننوتم وړانګی رانه چای پیالی واخیستی او ډکی یی کړی وړانګی وویل " اوس نو موبیل کی لږو راواړوه چی لږو وکړو، لږو مو پیل کړه له چایو او لږو کولو وروسته ویده شو کله چی مو د سحر چای وڅښه وړانګی راته وویل " نن هماغه ولسوالی ته څو زه چی درته کومه لاره ښایم په هماغه به څو "

دواړه موټر کی کیناستو موسم بارانی وو . ورو ورو د وړانګی په لارښوونه د یوی ولسوالی په لور روان شو کله چی څومره ولسوالی ته نیږدی کیدم نو ورو ورو می ذهن په کار شروع کیده , وړانګی راته وویل " عکیفه زه غواړم یو څه تاته ووايم او که یی ونه وایم نو ته به ولسوالی ته په نیژدی کیدو کی خپله په هر څه پوی شی .

ما وویل " وړانګی دا ته څه ډول خبری کوی زه خو ستا په خبرو نه پوهیږم وایه څه راته وایی؟ "

وړانګی د موټر په شیشه سر کینبوده او د ونو شنو باغونو ته یی کتل چی په منډه منډه تیریدل او ویویل " عکیفه تاته خپل وړکتوب یاد شی ؟ " ما وویل " نه زما د وړکتوب په اړه هیڅ نه یادیزی آیا تاته هم یادیزی چی زه ځنګه وم نه پوهیږم یواځی مانه خپل وړکتوب له یاده وتلی او که تانه هم؟ " وړانګی وویل " ماته هر څه یاد دی او شاید ډیر ژر تاته هم یاد شی . غواړم تاته هر څه ووايم خو ویریرم چی تا له لاسه ورنه کړم "

ما موټر یو وړوکی بازار نه تیر کړ مخ په وړاندی روان وو د وړانګی په خبره لږ وډار شوم ورته می وویل " هیله کوم ما مه پازابوه سمه خبره راته وکړه هسی می هم طبیعت خراب دی "

ویرانگی وویل " دا ډیره اوږده کیسه اه !! ته پوهیږی گرانه ته زما ورور نه یی او نه زه ستا خور یم"

ما نور څه ویل غوښتل خو ویرانگی په اشاره وپوهلم چی ماته غوږ شه بیا یی ورزیاته کړه او ویویل " کلونه ویراندې ته د همدی کلی اوسیدونکی وی یو چا دلته په موټر وهلی وی بیا موټروان ته زما د پلار روغتون ته راوستی ستا حالت خراب وو هماغه وو چی تا خپله حافظه له لاسه ورکړه او ذهنی ناروغ شوی میاشت وروسته موټروان له ځانه سره کورته بوتلی له هغه کوره ته وتښتیدی بیا زما پلار لیدلی وی له ځانه سره یی کورته راوستی زما پلار پرته له ما کوم اولاد نلره نو ته یی خپل زوی وگنلی او زه یی درته خور معرفی کړم، خو دا هر څه رښتیا نه دی کله چی تا زموږ کور کی استوگنه پیل کړه زموږ کور کی برکتونه پیدا شول کله چی د پیغلټوب مرحلی ته ورسیدم، نو زما زړه له تاسره بندی شو ما نور نشو کولی چی دا هر څه وزغمم او ستا دا د خور خور چی ماته به دی ویلی دا الفاظ می نور نشو زغملی .دوه میاشتی مخکی می ستا د اصلی کور او اصلی ځای په اړه څیړنه پیل کړه هغه ځای چی ستا پخوا استوگنځی وو هغه همدا ولسوالی ده . هیله کوم گرانه ته می مینه یی زما زړه یی ما یواځی مه پریده"

کله چی ما د ویرانگی دا خبرې واوریدلی سترگی می رډی وختلی .حیران وم چی څه ووایم خو کله چی می د خپل کلی په مست او څپانده سیند سترگی ولگیدلی هر څه می ذهن ته راغلل ، اها دا هغه سیند وو چی ویرکتوب کی به ما له خپل ورور مشال سره به پکی لامبل .

له خولی می اخ اخ الفاظ وتل نور موټر چلول رانه نه کیدل .حالت می ډیر خراب شو مخ پر ویراندی په تور سرک روان وو .یوی خواته د ونو شاته د سیند اوبه په گرز سره روانی وی بلی خوا ته د لویو پتیو شاته اوږدی اوږدی کلاگانی ښکاریدی .

ویرانگی زما حرکات خارل او ژرل یی زما په ذهن کی د تیر ژوند ټول یادښتونه راتازه شول، کله چی لږ مخکی لارو یوی لوری ته یو لوی مکتب په نظر راغی دا هاغه مکتب وو چی زه به می له ورور سره ورته راتلم.

د کلی نقشه هماغسی وه خو یو څه بدلون یی کړی وو کلی کی نوری نوی کلاگانی هم جوړی شوی وی . د مکتب څخه لږ مخکی می موټر ودروو نور می د زره طاقت نه وو چی دا هر څه وزغمم.

موټر نه ښکته شوم شاوخوا می وکتل خپل مور پلار ورور او کوچنی خور رایاد شول په لور غږ می وویل " اه زما مور به اوس هم ماته انتظار وی؟! یا خدایه دا څه ډول حالت شو؟ " ویرانگه هم له موټر نه رابښکته شوه زه د خپو په سر ناست وم سلگی می وهلی ویرانگی راته په اوږه لاس کیښوده، ژرا می په غوصه بدله شوه د ویرانگی لاس می تیل وهه ورته می وویل " څه ورکشه ما نور یوازی پریده تاسو له ماسره دومره لویه دوکه وکړه د خپل زوی په توگه مو رانه کار واخیسته او زما د کورنی په کیسه کی هیڅ نشوی خدای دی داسی درد تاسو ته درکړی لکه نن ورځ مو چی ماته راکړ "

ویرانگی تر دې دمه زما غوصه نه وه لیدلی خیز یی ووهه شونډی یی مرئ شوئ راته یی وویل " دا هر څه زما د پلار له لاسه وشو مور می ورته ډیر وویل چی ستا کورنی پیدا کړی او ورته دی وسپاری خو پلار می نه منله نور ما نه غوښتل چی تا دی نا خبره پریدم . هیله کوم ما وبښه " زما زره له فریادونو ډک وو . خپل کور رایاد شو مخی ته می د شفتلو پتی وو هر څه می په مکمله توگه رایاد شول . ولاړ شوم په کلار کلار د شفتلو د پتیو په پوله روان شوم آسمان هم وریځجن وو نری نری باران وریده ویرانگه راپسی غلی راروانه وه . شاوخوا می کتل په کلی کی خاموشی خپره وه . دا اوس هغه پخوانی کلی نه وو پاتی داسی راته ښکاریده لکه طوفان چي پری تیر شوی وی . تر لری په پتیو کی یو نیم دهقان اوبه خور کوو چی زموږ په لیدو یی حیران حیران راکتل زه د خپلی کورنی په فکر کی وم چی هغوی ټول به اوس څنگه وي چیرته به وی له پتیو هخوا کوخی ته ورسیدو زما له سترگو نه بی واره اوبنکی روانی وی خپل حالت می د قیامت د

ورځی نه هم سخت احساسوو ، باران هم وریده پڅي می په سستیدو وی په کوڅه کی هیڅوک نه بنکاریدل خو د یو نیم کور څخه به د ماشوم د ژړا آواز راتله په نیژدې کیدو سره می د کوڅي په اخیر کی د خپل کور څر اوږده دیوالونه ولیدل، ګامونه می ګرندی کړل ژړا می زور واخیسته.

طوطي ګله زموږ د کور مخی ته یو کور وو چی یو سړی تري راووته دغه کور زموږ د همسایه وو . له لری یی راکتل کله چی ورنیژدی شوم خپل کورته د دروازی شکیدلی پرده می ولیده وړانګه راپسی لکه د سیوري راروانه وه د کور دروازی ته ورسیدم سړي رد رد راکتل ما ونه پیژنده لږه شیبه د دروازی شاته ودریدم د زړه درزار می په غوږو آوریده په کور کی خاموشی وه هیڅ د چا غږ می نه آوریده . په زړه می درد شو سترگی می پتی کړی لاس می ور تیر کړ دروازه می تیل وهله خو لاس می مخکی نه تله څو واری می دروازه تیل وهله خو دروازه نه خلاصیده . سترگی می خلاصی کړی دروازی ته می وکتل لاندی غت قلف ورته پروت وو . د دروازی خولی ته کیناستم په چغو چغو می وژړل . هماغه کور مخي ته ولاړ سړی راغی راته یی وویل " وروره تاسو څوک یی؟ دلته دروازی سره څه کوی " سړي ته می وکتل سترگی یی راباندی خوږي ولګیدی لکه کلک دوست می چی وی ما ورته وویل " وروره ددی کور والا خلک څه شول او ستا نوم څه دی " سړي وویل " زما نوم کمال دی "

ما د کمال د نوم په اوریدو سره کمال ته غاړه ورکړه طوطي ګله کمال زما پخوانی د ماشومتوب ملگری وو، کمال حیران وو ما ورته په چغو کی وویل " زهزه عکیف یم !! ددي کور ورک شوی هلک یم "!! کمال زما د نوم په اوریدو سره حق پک شو سترگی یی ردی شوی او څو ځلی یی زما نوم تکرار کړ څه ته عکیف یی! ؟"

دا خبره یی وکړه او کلک یی غیره کی ونيولم په چغو یی راسره وژړل او راته یی وویل " عکیفه دا ته چیرته وی ولی دی دومره ناوخته کړه ؟"

کمال همداسی د فریاد چغی راته وهلی ویرانگه هم چی خوا ته می ولاړه وه
ژړل یی.

کله چی زموږ سلگئ غلی شوی کمال می پر اوږه لاس کپنود او ما ورته
وویل " هیله کوم زما مور پلار ورور خور څه شول هغوی چیرته دی؟ "

کمال وویل " اه ولی دی دومره ناوخته کړه !! کاش چی ته مخکی راغلی
وی او ستا کورنئ " !!

کمال دی خبرو سره بیا په ژړا شو راته یی وویل " ستا د کورنئ ټول
غری همدی کلی کی دی، دومره لری نه دی تللی "

کمال زه له لاسه ونيولم او په یو لور یی روان کړم کمال ته می وویل "
ته می چیرته بوخی هیله کوم ماته می خپله کورنی راوښایه "

کله می چی پام شو کمال زه د کلی د هدیری په لور روان کړی وم بدن
می سست شو په سترگو می تیاره راتله کمال می له لاسه کش کړ هغه راته
وویل " هیله کوم عکیفه ارامه وسه زه دی خپلی کورنی ته بوخم ستا کورنی
اوس له غمونو خلاسه شوی ده اوپه خواړه خوب ویده دی "

دده په خبرو می د تلو او ودرېدو توان له لاسه ورکړ. د هدیری څنګ ته پر
ځمکه پریوتلم له یوه لاسه کمال او له بل لاسه ویرانگی ونيولم او راپورته
یی کړم.

هدیری ته یی رادننه کړم. د څلورو قبرونو مخی ته یی کینولم. کوم کلیوال
به چی لیدلم نو را منډی به یی وهلی او حیران به وو یوی خواته می کمال
او بلی خواته ویرانگه کیناسته.

زما حالت خراب و و خدای خبر چی ما به په هغه شیبه څه ویلی او څه
حالت به می وو. کله چی په هوښ شوم لومړی قبر ته می سترگی نیغی
شوی. کمال وویل " دا ستا د مهربانی مور قبر دی " اه څومره دردونکی
صحنه وه. ورنیزدی شوم په قبر می سر کیننوده او داسی می وویل " ولی

مورجانی تا ولی ماته انتظار ونه کړ او یواځی دی پربنودم، دومره ژر بی وفا شوی تا به ماته ډیر انتظار کړی وی پاسه مورجانی دا دی زه راغلم ما خپلی سینی ته جوخت کړه هماغسی می بیا بڼکل کړه کنه موری ته ولی زما نه دومره لری لاری او مروره شوی رانه موری ته پوهیږي پر ما څه وشول زه د بناریانو د پنجو لاندی گیر وم موری له ما نه یی تاسو ټول هیر کړی وی موری ما ډیر وبڼه هیله کوم موری یوڅه خو ووايه کنه ... وگوره موری ستا ارمانونه ما پوره کړل ... موری دا دی زه ډاکټر شوم موری ستا زما زلمیتوب ته سترگی وی موری اوس اوگوره کنه زه ځوان شوی یم..... هیله کوم زه بی له تا ژوندی نشم پاتی کیدلی زه تاته ډیره اړتیا لرم ته می روح یی مور جانی هیله کوم ماته د یتیم او یسیر لقب مه راکوه"

سترگو می اوښکو ته ایجازات ورکوو او لاری یی زما په مخ جوړی کړی وی.

طوطی راته مخي ته ودریده راته یی وویل " بس کړه عکیفه نور دی ځان مه زوروه ناوخته دی راحه چی نور ویده شو ستا د ژوند کیسی خو زما زړه او به کړه" ما سترگی پاکی کړی ولاړ شوم پوزه می کش کړه اوږده ساه می وویسته سوړ اسویلی می له خولی ووته.

آسمان کی ستوری ځلیدل جونگړي ته ننوتلو شمعی می ولگولی زما حالت بڼه نه وو په خپل ځای کی ملاست وم سترگی می شمعی کی گنډلي وی طوطی رانیږدي شو زما دا حالت یی نشو زغملی راته یی وویل " هیله کوم بس هر څه تیر شول دا همداسی یوه کیسه وگڼه که زه پوهیدلم چی ستا د ژوند کیسه به دومره دردناکه وی نو هیڅ کله به می درنه د اورېدو غوښتنه نه وه کړي خو هیله کوم ما وبڼه انسان په یو حالت کی نه وی کله به یی خوله له خدا ډکه وی خو شبیه به تیره نه وی چی سترگی به یی یو زوریدلی درد نمجني کړی خو هر حالت کی له صبر نه کار اخله دا هر څه یو امتحان دی گرانه"

طوطی راته وویل " شابه گرانه اوس راته مسکی شه چی زره می
درباندي خوشحاله شی "

زما د طوطی خبرو او هوبنیار تیا او نصیحت ته خدا راغله او حیران
شوم له خانه سره می وویل " دا الوتونکی خومره رحمدله او هوبنیار دی
له انسان سره خومره مینه لری خومره رحم ورته په زره کی لری خو
افسوس چی انسان بیا د انسان وینی ته ناست وی پاتی یی لا الوتونکی "

طوطی ته می وخنډل بیا لاره خپل حائی کی اوده شو ما د طوطی لپاره
سترگی پتی کړی وی خو خوب نه راتله کله می چی د طوطی سترگی پتی
ولیدی زره می ورته دعا وغوښتله او د طوطی په رحمدلی کی می سوچونه
پیل کړی تر دی چی سحر شو.

دا ورځ مو هم په خوبنی تیره کړه . د شپي مو بیا هماغسی بنډار جوړ کړ
طوطی زما د ژوند پاتی کیسی ته په طمع وو . ما هم د کیسی وروستی برخه
ورته شروع کړه . اسمان ته می وکتل سپوږمی پکی کزه لری ولاره وه . ومی
ویل " اه طوطی گله همداسی د پلار ورور او کوچنی خور قبر ته می هم خپل
فریاد وکړ او په چغو چغو می ورته وژړل خو نه چا زواب راکړ او نه می د
زره سکون پیدا کړ . کمال زه له مته و نیولم کله می چی پام شو یوی خوا ته
وړانگه ناسته وه بله خوا می ماشومان او سړی رانه ددایری په شکل
راتاوو وو . کمال زه د کور په طرف روان کړم کلیوالو خپلو کی سره خبری
کولی زه یی پیژندلی وم نو حکه ټولو له خولی د حک حک غږونه راتلل زه
کمال کورته ننویستم دیره کی یی کت پروت وو هلته زه او وړانگه کیناستو
شیبه وروسته یی چای راوړ .

کمال نه می د خپلی کورنی د مړینی پوښتنه وکړه . کمال وویل " اه ستا
کورنی له تا وروسته ډیر دردونه ولیدل هغه هم ستا له امله کله چی ته ورک
شوی او مور دی له تا خبره شوه ډیره ناروغه شوه پلار او ورور دی تاپسی

ډيري هلی ځلی وکړی خو پیدا یی نه کړی چا به ویل چی چا تښتولی یی خو د مکتب هلکانو بیا ویل چی موټر وهلی یی . اخیر دې مور د زړه د حملي له امله له دی دنیا لاړه . خور دی هم د مور پسی دوه سلگی وکړی مور او خور دی په یوه ورځ خاورو ته وسپارل شوی .

بیا همداسی وختونه تیریدل دوه کاله وروسته دی په پلار غریبی ډیره شوه ستا ورور مشال یی ترکی ته په قاچاکی لاره روان کړ . دوه میاشتو پوري ستا د ورور درک نه لگیده یو وخت ستاسو د کور مخی ته د امبولانس اوازونه شول او عسکرو دی د ورور مری کورته راوړه چی پلار ستا د ورور مری ولیده نو زوف به پری راته غاړی یی کیناستی تر دی چی ډیر بد حالت ته ورسیده . کاکاگانو دی د پلار علاج شروع کړ ستاسی پتی یی ټول خرڅ کړل څه روپی یی چور او تالا کړی او څه یی ستا پر پلار مصرف کړی خود پلار دې اخیر د ستونی سرطان شو او هغه هم خپل رب ته ساه ورکړه او ساه به یی ولی نه ورکوله ته او ستا کورنی یی له لاسه ورکړی وو "

ما د کمال نه د خپلی کورنی دا کیسه په ډیره سختی واوریدله خو سترگی می وچی نه شوی نور می زړه طاقت نه کوو داسی می ژړل لکه زړه چی د چا چاودیري او درد یی نشي زغملی چای رانه پاتی وو کمال می مخی ته راغی زه یی غیر کی و نیولمه .

کمال راته وویل " عکیفه ته چیرته وی تاسره څه شوي وو او دا خور څوک ده " ما ورته د خپل د دوکي او غفلت ژوند کیسه وکړه کمال راته وویل "زه بڼه دا چی تا خو بڼه ژوند تېر کړی بس نو نور دی همدوی خپله کورنی وگڼه دلته خو هسی هم ستا څوک ندی پاتی ماماگان دی هم پېښور کی دی اوس او ترونه خو دي تاته معلوم دي چي شپه به ورسره سبا نکړي .

هیله کوم دوی یوازی مه پریده تاسره دوی ډیره مرسته کړی خو کاش چی لومړی یی ستا خپلی کورنی ته خبر ورکړی وو "

ما وړانگی ته وکتل هغي سترگی موبنلي په معصومو سترگو یی راته وکتل خو زما زړه چی خپله کورنی یادوله نو زړه کی می نفرت راتله ورته .

ما وويل " نه كماله دوى زما د كورنى قاتلان دى دوى زما د كورنى هر غري ته جدا جدا درد وركړى دا منم چى زما پالنه يى وكړه او ما نه يى يو لور شخصيت جوړ كړ او زه يى بى موره او بى پلاره پرى نه بنوډم خو تر څو مى چي كورنى په زره كى وى نو تر هغى به زه دوى معاف نه كړم نور نو زه ځم د خداى په امان "

كمال راته پيرى زارى وكړى ترڅو د هغه سره پاتى شم او نور ژوند له هغه سره تير كړم خو ما ونه منله خداى په امانى مى ورسره وكړه او د خپلې كورنى د مزار د وروستى ديدن لپاره هديرې ته لاړم ويرانگه راپسى لكه د سيورى راروانه وه . قطار قبرونو ته مى كتل د كورنى د هر غري ياد مى زړه كى راتازه كيده د مور قبر ته مى وكتل هغه وخت راياد شو چى مور راته غوره ډوډى په بكسه كى اچوله او بيا يى زما غومبوري تاو كړل او په تندي يى بڼكل كړم.

بيا مى د پلار قبر ته وكتل هغه وخت راياد شو چى مور واړه وو پلار له يو لاسه زه او بل لاسه مى ورود مشال نيولى وو او دوكان ته يى روان كړى وو لاره كى يى راته وويل " عكيفه بچو ته دوكان كى څه اخلى " ما ورته وويل " كيك كيك ككو والا كيك " ! مشال وويل لا لا زه مينه اخلم "

د پلار رحم دلي مى حس كړه بيا مى د مشال قبر ته وكتل هغه وخت راياد شو چى مور واړه وو يو كليوال هلك سره مى جنگ شو غير په غير وو كله مى چى ورور وليدم رانډه يى كړه مور دواړه يى خلاص كړو كليوال هلك يى دوه سپيرى ووهه زما غوصه يى ارامه كړه .

د ورور رحمدلى مى حس كړه . بيا مى سترگى پاكي كړى د خور قبر ته مى وكتل هغه وخت راياد شو چى ما درز خوړلى وو لاس مى مات وو او پلستر كړي مى وو په كت كى پروت وم خور مى څنگ ته راغله غلى يى راته وويل " گرانه لالا لاس دى ډير درد كوى؟ " دى خبرى سره مى خور په ژړا شوه مور ته يى وويل " زما د لالا لاس به كله روغيزي موري اوگوره هغه يى څومره په عذاب كړى دى " د خور نرم او بڼكلې احساس مى حس كړم .

ټولو قبرونو ته می کتل زړه می نارامه وو نه پوهیدم چی څه وکړم له ډیر ځنډ وروسته راپاڅیدم. پلاستیک د قبر څنگ کی پروت وو راوامی خیسته د پلار مور ورور خور د ټولو قبرونو نه می لږه لږه خاوره راواخیسته او پلاستیک کی می واچوله.

پلاستیک می له ځانه سره واخیسته او ولاړ شوم د سرک په لور روان شوم شا شا ته می قبرونو ته کتل زړه می نه کیده غوښتل می چی ځان ورسره همدلته دفن کړم، خو ناشونی وه.

کله چی سرک ته ورسیدم د ماسپښین دوه بجی وی نری نری باران وریده اوبنکو می له باران سره ملتیا کوله زموږ موټر لا هماغسی ولاړ وو کله چی موټر ته راورسیدم شاته می وړانگه هماغسی راروانه وه څه یی نه ویل غلی غلی یی راکتل شاید د ویلو ورسره څه نه وو پاتی ما په موټر ډډه ووهله وړانگه یو څنگ ته ودریده راته یی ویل " عکیفه رآه چی څو هیله کوم موږ یواځی مه پریده " ماته غوصه راغله ورته می وویل " زه ورکشه زما د کورنی قاتلانو زما ژوند مو تباہ کړ خپلی خوشحالوو ته مو کتل زما کونئی درنه هیره وه تاسو زما د کورنی له غرو یوه یوه ساه ویستلی ده په ما مو شکلونه بد لږی زه ورکشه!!"

وړانگه راته پښو ته پریوته او په ژړا یی راته وویل " عکیفه هیله کوم ما یواځی مه پریده ما به تل د خپل پلار سره ستا د کورنی په اړه شخړه کوله چی تا دی خپله کورنی ته وسپاری خو پلار می کله منله. ته زما زړه یی هیله کوم زه له تاسره مینه لرم ما ستا لپاره ډیر انتظار کړی هیله کوم. که دی خوبنه وی نور به له مور پلار سره نه اوسپرو زه او ته به بیل ژوند پیل کړو"

ما وویل " ما نور یواځی پریدئ زما زړه مو مات کړی ماته ستاسو سترگو کید خپلی معصومی کورنی وینی او مړی بنکاري بل زما زړه کی له انسانانو کرکه پیدا شوه زه نور انسان سره ژوند نشم کولی زه ځم. او ستا مینه، ما تاته تل د خور په سترگه کتلی زه تا څنگه د خپلی مینی په توگه وساتم راشه

اخیری عکس راسره وباسه بیا به دی ارمان وی دروستی حُل لپاره می بنه دیدن وکیره خو دا یاد ولره چی ته راته د خور په شانتي بنکاری خو زه ستاسو له دومره دوکو څه خبر وم "وړانگه نوره هم په ژړا شوه راته یی وویل " هیله کوم ما مه پریده زه به ستا لپاره له خپلی کورنئ نه تیره شم ته چی کوم ځای بنایی هملته به اوسو هیله کوم " وړانگي ډیری زاری وکړی خو ما ونه منله کله چی وړانگه پوه شوه چی زه تري روانیوم نو موبیل یی راواخیسته او یو عکس یی رانه وویسته بیا یی له خپلی غاری د سرو امیل راوویسته لاس کی یی راته کیښوده او راته یی وویل " گرانه عکيفه ته زما روح یی پرته له تا شاید زه خپل ژوند له لاسه ورکړم خو که مړه شوم نو ستا د کورنی قبرونو څنگ ته به زما قبر هم جوړ شي نو دا د لاس د یوی نښی په توگه وساته خو دا می واوړه زه به هیڅکله ستا بیلتون ونشم زغملی هیله کوم ژوند می وژغوره هیله کوم " ما د وړانگي سترگو ته نشو کتلی درد پکي له وراهه توپونه وهل د لاس نښه می تری واخیسته ما ورته د خپل لاس ساعت موبیل او د موټر کیلی ورکړه ورته می وویل " هه دا واخله زما نور پاتی ژوند کی دی ته اړتیا نه لیدل کیږی له تاسو څخه زما د سالمی پالنی مننه کوم نور نو د خدای په امان خو پلار او مورته دې ووايه : عکيف یواځي دا خبره تاسو ته ډالی کوله چی خدای مو داسی کړه لکه څنگه مو چی زما کورنئ تباہ کړه او زما پاتي ژوند مو تباہ کړ " وړانگي وویل " امین امین خدای دی ما سره د خپلی کورنی تباہ کړی چی زما کورنئ ستا غوندی د نازولی کورنئ تباہ کړه " ما ورته وویل " خا اوس که کوم اخیری آرمان لری نو راته یی ووايه"

وړانگي زه له لاسه ونيولم راته یی وویل " گرانه عکيف جانه فقط یو وار راته ووايه چی زه له تاسره مینه لرم او مسکی شه راته که بیا مړه هم شوم نو خیر"

ما وویل " زه درته څنگه ووايم خو چی ستا وروستی آرمان دی نو سمه ده زه له تاسره مینه لرم وړانگي ترخه مسکا وکړه او ژړا یی زور واخیسته.

زه تری په تور سرک سیده روان شوم وړانگی زه له لاسه نیولی وم نه
یی پرېښودلم لاس می تری کش کړ وړانگی چغه کړه په خپلو لاسونو یی سر
کلک نیولی وو چغی یی وهلی او راکتل یی.

زما زړه سست وو کلار کلار روان وم طوطی گله نه پوهیدم چی چیرته لاړ
شم نری نری باران هم وریده په کلی کی خاموشی وه شاته می وکتل
وړانگه په پناه کیدو وه رانه او د چغو غبرونه یی اوریدل کیده دواړو خواو
ته می د ونو قطارونه وو په تور سرک روان وم مخامخ غره ته می وکتل
همدغه غر می د اوسیدو خای وټاکه ورروان شوم له دوه ورځو منزل
وروسته طوطی گله دی غره ته راغلم . اول وخت کی می ډیری ستونزی
تیری کړی خو وروسته می هر څه خان لپاره چمتو کړل دا جونگره می
تیاره کړه میاشت کی به لکه د اوس په څیر یو وار خپل کلی ته تلم او د د
کورنی ټولو قبرونه به می لیدل په دریمه میاشت چی کله خپل کلی ته لاړم نو
د خور څنگ ته می یو نوی قبر جوړ شوی وو له کمال می پوښتنه وکړه چی
دا قبر د چا دی هغه وویل چی " دا هغه دهغی خور ده چی تاسره راغلی وه
دلته"

ددي خبري په اوریدو می بدن لرزا ونیوه ډیر زیات خواشینی شوم ځکه ما
هم خپل خان په بی گناه قتل ولړه خان راته قاتل ښکاره شو که رښتیا ووايم
طوطی گله نو ډیر زیات په خپلو کړو چی هغی سره می وکړل پښیمانه
یم. طوطی وویل " آیا انسانان هم ریښتینی مینه کوی " ما اسمان ته وکتل
تور سکاره وریخ پری راغلی وه ومی ویل " هو طوطی گله ریښتینی مینه
شته خو په سلو کی یو کس داسی د ریښتینی مینی میینان پیدا کیری"

ددي خبري سره نری باران شروع شو . جونگری ته ننوتلو دوه شمعی می
بلی کړی د خوب خای کی زه او طوطی سره کیناستو له بهر نه د بریښنا او
تندرونو غبرونه راتلل . طوطی وویل " دا ژوند هم عجیبه دی د چا ښه وی
او د چا بد یی"

زما حالت نن شپه يو څه بڼه نه وو. زړه مي بي دريغه توپونه وهل طوطي نه مي دا خبره پته كړه او هغه خپل ځاي كي ويده شو. زما په زړه ډير زيات بوج راته او درد پري راتله خو يو وخت مي سترگي پټي شوي.

سهر د لمر را ختلو وخت وو. طوطي په جونگره كي چغي جوړي كړي وي يوي او بلي خواته به له جونگري تاويده.

د سيند غاړي ته هماغه شپونكي راغلي وو كوم سره چي عكيف بلد وو.

طوطي چي د شپونكي د شپيلئ غږ واوريده له جونگري په تيزئ راووته او شپونكي ته يي ځان راوراساوه.

ساه يي لنډه لنډه كيده شپونكي وويل "ولي طوطي گله څه شوي چي داسي نارامه يي؟ هغه مالک دي څه شو"

طوطي په وحشت او ساه ساه غږ وويل "هيله كوم راشه د عكيف سترگي خلاصي دي او نور حركت نه كوي او نه څه وايي ته راشه هيله كوم څه پري شوي؟!!"

شپونكي چي دا واوريده نو په منډه منډه يي ځان تر جونگري وراساوه گوري چي "عكيف بني سترگي چت كي گنډلي وي او شخ پخ ژير مخ په ځاي كي پروت وو

"

شپونكي چغه كړه "ان لله وانا اليه راجعون"

عكيف يي په شاه كړ او په تيزئ يي ځان كلي ته ورساوه طوطي هم ورپسي وو.

شيبه وروسته طوطي د عكيف د قبر په شناخت چي د وړانگي قبر سره څنگ كي وو كيناست.

طوطي له افسوسه او له درده ډکي سترگي اسمان ته نيولي وي.

د ناول پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**